

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSE, JENEVA

Crima din vara lui '99 / Jeneva Rose ; trad. din lb. engleză de
Irina-Marina Borțoi. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-381-3

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

JENEVA ROSE

**CRIMA
DIN VARA
LUI '99**

*Traducere din limba engleză
de Irina-Marina Borțoi*

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Home Is Where the Bodies Are
Copyright © 2024 by Jeneva Rose
Published by Blackstone Publishing
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

Nimic nu aduce oamenii laolaltă mai abitir decât moartea. E ca un fluierat strident după un câine care s-a îndepărtat de stăpânul său. Când se întâmplă, vii întotdeauna. Moartea ne amintește că viața nu e nesfârșită și că într-o bună zi o să ne sune și nouă ceasul. Ne oprim să ascultăm acest reminder, să-l luăm în seamă, să-i arătăm respectul pe care îl impune, iar apoi ne răspândim în lume ca puful de pădăie, așteptând să ne cheme iarăși, sperând că următoarea chemare va fi să ne adunăm, nu să fim noi cei în jurul cărora se adună alții.

Cioc, cioc.

Nu-ți face griji. Nu e pentru tine... de data asta.

unu

BETH

Ploaia cade altfel azi, nici lin, nici intens, nici într-o parte, doar altfel. De parcă ar pregăti locul de veci al mamei mele, îmbibând pământul unde va odihni în curând. Asistenta de la centrul de îngrijire paliativă a spus că o să se stingă până la sfârșitul zilei. E ciudat. Unii oameni nu știu niciodată când li se împlinește sorocul, pe când alții au o numărătoare inversă, iar eu nu știu cum e mai rău.

Mă uit pe geamul din bucătărie, care dă spre o proprietate de două hectare, un amestec de copaci, dealuri, pajiști plate și un pârau care le străbate pe toate. Părinții mei au cumpărat terenul de la un fermier pe la sfârșitul anilor șaptezeci și au construit o casă aici la scurt timp după aceea. A fost micul lor crâmpei de rai – până când n-a mai fost.

Îmi bâzâie telefonul. Un mesaj de la fratele meu. A aterizat și ajunge acasă în mai puțin de o oră. *Acasă?* Nu mai vine în vizită de acum șapte ani, când a dispărut tata. Așa că n-aș spune că mica noastră localitate din Wisconsin e acasă pentru el. Doar o sută șaptezeci și patru de persoane pot spune asta despre ea, dar nu și el. Cei mai mulți oameni care pleacă din Grove nu se mai întorc. Și cei care vin înapoi, nu o fac niciodată de bunăvoie. E un fel de cimitir, în privința asta.

Trec apoi la mesajul pe care i l-am trimis surorii mele acum câteva ore. E necitit. Probabil e terminată prin vreun motel, cu un ac vârât între degetele de la picioare, fiindcă și-a făcut praf venele cu mult înainte să prindă din urmă extazul pe care l-a vânat toată viața. Scot un oftat greu doar când mă gândesc la ea. Dependența e epuizantă atât pentru consumatori, cât și pentru cei din jurul lor.

Scot o franzelă albă din dulap și ung două felii cu un strat gros de maioneză. Lângă chiuvetă e un castronel cu roșii inimă de bou, rotunde și moi, culese din grădină. O așez pe cea mai coaptă pe fundul tocit de lemn. Zeama de roșie se scurge din pulpă când o spintec cu cuțitul. Nici nu știu sigur de ce îi pregătesc mamei un sandwich cu roșii și maioneză. N-a mâncat nimic de câteva zile, dar e preferatul ei, așa spune. A crescut săracă lipită, așa că preferințele ei sunt modeste fiindcă nu a avut parte de nimic mai bun. Mi-am dorit mereu să fac mai mult pentru ea, să-i arăt o lume dincolo de hotarele orașelului Grove, dar nici eu n-am ieșit de aici.

— Eliza...beth, mă strigă mama încet din camera de zi.

Îmi rostește numele așa cum își consumă bomboanele Werther's: încet, chibzuit. De parcă l-ar savura. Îmi cad umerii, așa cum li se întâmplă tuturor celor care au fost înfrânți. Știu că n-o s-o mai aud niciodată cum îl rostește – numele meu, cel pe care ea mi l-a dat. Mi-aș dori să pot să bag mâna și să-l iau, să-l pun bine într-un loc sigur, ca pe un fel de moștenire de familie. Însă el aparține acestei clipe. La fel ca ea, nu e ceva ce pot să păstrez pentru totdeauna. Trag aer adânc în piept și las cuțitul din mână. Cade cu un bufnet pe tocător. E timpul să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna.

Ceasul de pe perete arată puțin după ora opt seara. Frații mei cel mai probabil n-o să ajungă la timp. Pe de

altă parte, au avut tot timpul din lume să fie aici cu ea și au ales să n-o facă. Așa că poate nu merită. „Moartea nu așteaptă după nimeni.”

— Vin, mamă.

Mă forțez să zâmbesc înainte să ies din bucătărie. Tot ce și-a dorit vreodată a fost să-și vadă copiii fericiți; pot să fac asta pentru ea, chiar dacă nu e adevărat.

Camera de zi a fost transformată în dormitorul ei acum trei luni. Așa a vrut ea, a vrut să se poată uita pe geamul mare al bovindoului și să privească soarele cum apune. Mama a lucrat în schimbul doi cea mai mare parte din viață, așa că a zis că e singurul lucru pe care simte că l-a ratat.

În colț e un televizor, fără sunet, cu o reclamă la o reprezentanță auto pe ecran. Cele mai multe lucruri ale mamei sunt cu imprimeu floral: pătura cu care se acoperă, canapeaua pe care am împins-o la peretele îndepărtat și pernele decorative așezate la fiecare capăt. Ba chiar are și fotografii cu flori înrămate, atârinate pe peretele de deasupra patului ei de la centrul de îngrijiri paliative. Mi-a spus că florile îi aduc aminte de viață: frumoase, delicate și efemere.

Patul ei e ridicat, iar ea se uită pe geam.

— Bună, mamă, spun eu.

Am vocea aproape dogită, dar îmi înghit tristețea. O să sparg barajul mai târziu, dar nu acum, nu în fața ei.

Ridică mâna tremurândă în poală, doar câțiva centimetri, și o lasă să-i cadă la loc. Nu are forța să o spună, dar îi aud cuvintele: „Vino să ne uităm la apus, Beth.”

— Bine, mamă.

Mă așez pe scaunul de lângă patul ei. A căpătat forma fundului meu, de la toate orele pe care le-am petrecut lângă ea în ultimele luni. Starea i s-a înrăutățit

foarte tare acum șapte săptămâni, așa că mi-am luat concediu de îngrijitor de la depozitul unde lucrez ca să am grijă de ea zi și noapte. Mama ar fi avut mai mult timp, dar e o femeie încăpățânată care se duce la doctor cam la fel de des cum te duci la ITP. Când i-au descoperit cancerul, era deja mult prea avansat și i se răspândise la ficat și în sânge.

Își mișcă degetele subțiri, iar eu mă întind și o țin delicat de mână. Ploaia s-a oprit deocamdată. Norii se desfac și cerul se face de un albastru desăvârșit, împodobit cu nuanțe de roz și portocaliu de la soarele la asfințit.

— E frumos, mamă, zic eu și mă uit la ea.

Pielea ei cenușie e ca scoarța de copac, cu riduri adânci după o viață de stres și durere. Le acceptă cu bucurie, însă. Mereu a fost așa, spunea cu mândrie: „Cu cât ai pielea mai zbârcită, cu atât ai avut o viață mai grea.” Pentru ea, e o medalie de onoare, dovadă a greutăților prin care a trecut.

Pieptul ei abia dacă se înalță și coboară. Îl privesc cu atenție doar ca să mă asigur că încă mai respiră. Stă cu ochii pe soarele care apune și parcă aud ce mi-a spus acum o săptămână, înainte să-i fie prea greu să rostească mai mult de un cuvânt-două.

„Nu există multe lucruri pe care să te bazezi în viață, dar asta... e un lucru pe care te poți baza. Răsare și apune, orice ar fi. Nu contează că ești bolnav sau trist. Nu contează că e război sau pace. Nu contează că îl vezi sau nu. Soarele ăla. Poți să te bazezi pe el.”

Chiar și în zilele din urmă, tot încercă să mă învețe, să mă îndrume, să-mi arate iubirea în felul ei, prin intermediul lecțiilor și al vorbelor înțelepte. Îi strâng ușor mâna, ca să știe că încă sunt aici. Apăsarea ușoară pare să-i pătrundă în corp, să-i oprească până și aerul din plămâni. Începe să șuiere. Înmoi un burete

într-un pahar cu apă și i-l storc în gura întredeschisă. Mama nu-și dezlipește privirea de la soare nici măcar o clipă. Îi tamponez buzele uscate cu buretele umed și mă așez la loc cât timp ea își trage puțina răsufflare pe care o mai are.

Când soarele lunecă în sfârșit după linia orizontului, își întinde gâtul spre mine. Îi zâmbesc, dar ea nu-mi zâmbește. Știu că moartea e aproape fiindcă până și prezența mamei se șterge.

— Bună, mamă, zic eu.

Încerc să spun „mama” de câte ori pot fiindcă știu că n-o să-i mai spun nimănui așa vreodată. E un cuvânt rezervat pentru ea. Nu există înlocuitor. Simt cum mă sufoc și cum mi se oprește respirația, de parcă urmează să dau într-un plâns din acela care vine din locul cel mai adânc, care te doare, din care nu te poți opri, care îți face fiecare părticică să tremure și să se înfioare. Mă întind după mâna ei și o țin din nou în mâna mea. O simt rece și știu ce înseamnă asta.

Se uită la mine sau poate un pic peste mine, nu sunt sigură. Are o privire derutată. Știa că vine moartea, dar chiar și așa, sosirea ei e întotdeauna deconcertantă. E ca și cum am sta cu toții la o coadă mare, așteptând să ne strige cineva numărul, gândindu-ne că ziua aceea n-o să vină; dar o să vină și pentru ea a venit. Încearcă să-și întoarcă trupul spre mine, dar e prea slăbită, așa că mă aplec mai aproape de ea. Cu doar treizeci de centimetri între noi, observ cum respirația ei nu mai e lentă și superficială, ci rapidă. Sfârșitul e aproape și sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun. Dar știu că ar fi nevoie de o viață ca să i le spun pe toate, așa că încerc să scot ce pot.

— Te iubesc, mamă. Te iubesc că m-ai născut, că m-ai crescut, că m-ai iubit, că ai fost ca soarele... singurul lucru pe care mă pot baza întotdeauna.